

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/2018-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mandzákom, Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 6954/5, Bratislava-Staré Mesto, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava 24. mája 2018, ktorým nebolo obhajcovi umožnené nahliadnuť so spisu vedeného pod sp. zn. 1 Tp 47/2018, ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo 52/2018 zo 7. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2018 faxom a 6. júla 2018 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) 24. mája 2018, ktorým nebolo obhajcovi umožnené nahliadnuť do spisu vedeného pod sp. zn. 1 Tp 47/2018, ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 52/2018 zo 7. júna 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa sp. zn. PPZ 694/NKA-FP-ZA-2016 z 15. novembra 2017 v spojení s opravným uznesením rovnakej spisovej značky z 15. novembra 2017 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre „... pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 20 k § 276 odsek 1, odsek 2 písmeno c), odsek 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno i) Trestného zákona a v bode 9, 10 a 11 zároveň v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a odsek 1, odsek 2 písmeno b), písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno i) Trestného zákona na tom skutkovom základe uvedenom v citovanom uznesení“. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 123/2017 zo 17. novembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 82/2017 z 23. novembra 2017 bol sťažovateľ z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby. Návrhom podaným okresnému súdu 16. mája 2018 vo veci konajúci prokurátor navrhol predĺženie lehoty väzby sťažovateľa, a to do 14. septembra 2018, ktorému návrhu okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 47/2018 z 29. mája 2018 vyhovel. Ešte pred zmieneným rozhodnutím o predĺžení lehoty väzby sudca pre prípravné konanie nariadil vo veci konania o návrhu prokurátora výsluch obvineného na 29. máj 2018, pričom obhajca sťažovateľa v rámci prípravy na tento výsluch požiadal na okresnom súde o stanovenie termínu, kedy by mohol nahliadnuť so súdneho spisu sp. zn. 1 Tp 47/2018, ktorého súčasťou bol aj vyšetrovací spis, pričom okresný súd mu tento termín stanovil na 24. máj 2018 o 14.00 h. V označenom čase však nebolo umožnené obhajcovi do spisu nazrieť, pričom zákonný sudca okresného súdu to odôvodnil potrebou študovať spis, ak by mu v tento deň odpadlo pojednávanie, pričom sťažovateľovmu

obhajcovi nebol určený žiadny náhradný termín na nahliadnutie do spisu, takže „... výsluch konaný dňa 29.05.2018 prebehol bez umožnenia obhajoby nahliadať do súdneho spisu, pričom na tomto výsluchu sudca pre prípravné konanie i rozhodol“.

3. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 47/2018 z 29. mája 2018 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 52/2018 zo 7. júna 2018, a to tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd vydaním rozhodnutia o predĺžení lehoty väzby a tiež postupom jeho vydaní predchádzajúcemu zasiahli do jeho práva na osobnú slobodu, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol:

«Právo nahliadať do súdneho spisu je elementárnym základom výkonu práva na obhajobu, nakoľko bez poznania obsahu spisu, t.j. rozhodnutí prokuratúry, súdov, rovnako ako dôkazov nie je možné obhajobu reálne vykonávať a to ani v konaní o pozbavení osobnej slobody. Toto právo patri sťažovateľovi i v predsúdnom konaní, v ktorom sa rozhoduje o ďalšom trvaní väzby...»

Dôsledkom nenahliadnutia do spisu sa napríklad sťažovateľ nemohol oboznámiť s tým, ako sa sudca pre prípravné konanie vysporiadal s jeho námietkou zaujatosti smerujúcej proti sudcovi pre prípravné konanie a to ešte pred vydaním rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie. Z uvedeného dôvodu preto sťažovateľ v sťažnostnom konaní namietol to, že o jeho námietke zaujatosti sa nekonalo a až z napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (ako sťažnostného súdu) sa dozvedel, že s jeho námietkou sa sudca pre prípravné konanie vysporiadal „úradným záznamom“, z ktorého má vyplývať, že o tejto námietke sa konať nebude. Takýmto spôsobom bol sťažovateľ pozbavený svojho práva na osobnú slobodu... pretože dôsledkom nenahliadnutia do spisu nemohol efektívnym spôsobom vykonávať svoje právo na obhajobu a tak účinne predstaviť argument proti ďalšiemu trvaniu väzby.»

5. V súvislosti s dôvodom uvedeným zákonným sudcom okresného súdu o neumožnení nahliadnuť do spisu sťažovateľ tento považuje jednako (i) za nelegitímny, pretože deň, kedy mal obhajca nahliadnuť do spisu, bol pre tohto sudcu pojednávacím dňom, a teda nemohol spis riadne študovať, a jednako (ii) je tento dôvod v rozpore s § 195 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, keďže nebol založený na tom, žeby mal vo veci konajúci sudca spis u seba v čase povolenej práce v domácom prostredí, nešlo ani o prípad, žeby od predsedu senátu nebolo možné získať súhlas na nahliadnutie, a nebol tu daný ani žiadny iný vážny dôvod, navyše, podľa sťažovateľa jeho obhajcovi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu ani v žiadnom inom náhradnom termíne, a to ani do času podania ústavnej sťažnosti.

6. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané uznesenie krajského súdu o predĺžení lehoty väzby, sťažovateľ namieta jeho arbitrárnosť z dôvodu, že odôvodnenie krajského súdu k jeho námietke o neumožnení nahliadnuť sťažovateľovmu obhajcovi do spisu, a to v duchu, že „... *hlavne sudca musí byť oboznámený so súdnym spisom (a to i za tú cenu, že so spisom nebude oboznámená obhajoba)*...“, je podľa sťažovateľa ústavne neudržateľné, nezohľadňujúce porušenie princípu kontradiktórnosti konania, a preto „*Už len táto okolnosť spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia o väzbe, ku ktorého nepochybne patrí i rozhodnutie o predĺžení väzby... Bez toho, aby sa sťažovateľ (resp. jeho obhajca) mohol oboznámiť so súdnym spisom, nemohol reálne vykonávať právo na obhajobu, a preto napadnuté uznesenie nemôže z ústavnoprávneho hľadiska obstáť.*“.

7. Okrem uvedeného sťažovateľ podotkol, že aj keby bol ústavne udržateľný záver krajského súdu o „primáte“ sudcu pre prípravné konanie pri nahliadaní do spisu oproti obhajobe, tak zákonnému sudcovi pre prípravné konanie „... *nič nebránilo, aby aspoň po vydaní svojho rozhodnutia umožnil obhajobe sťažovateľa nahliadať do spisu, keďže už evidentne spis pre svoje rozhodnutie nepotreboval a obhajoba sťažovateľa by aspoň v sťažnostnom konaní mohla byť s obsahom spisu oboznámená*“. V dôsledku toho, že obhajca sťažovateľa nemal možnosť nahliadnuť do súdneho spisu ani po rozhodnutí

sudcu pre prípravné konanie o predĺžení lehoty väzby, sťažovateľ v sťažnostnom konaní uplatnil iba námietku o tom, že „... sudca pre prípravné konanie nerozhodol o jeho námietke zaujatosti, hoci pokiaľ by mal prístup k spisu, tak by uplatnil úplne inú námietku“. Inými slovami, podľa sťažovateľa ak by ešte pred sťažnostným konaním mal možnosť nahliadnuť do súdneho spisu, a tak sa dozvedieť o spôsobe vybavenia ním uplatnenej námietky zaujatosti úradným záznamom, tak by v sťažnostnom konaní neuplatnil iba námietku, že sudca pre prípravné konanie nerozhodol o ním uplatnenej námietke zaujatosti, ale uplatnil by námietku, že sudca pre prípravné konanie mal o námietke zaujatosti rozhodnúť, pričom podľa sťažovateľa «*Toto pochybenie sudcu pre prípravné konanie mal napraviť Krajský súd v Trnave, ktorý konal ako sťažnostný súd, avšak tento sa s touto námietkou vysporiadal ústavne neakceptovateľným spôsobom nezohľadňujúcim procesné garancie práva na osobnú slobodu a bezpečnosť. Osobitne namietame i to, že o námietke zaujatosti mal rozhodnúť sudca pre prípravné konanie, ktorý však o nej nerozhodol, a preto neobstojí názor sťažnostného súdu, ktorý takéto “rozhodnutie” sudcu pre prípravné konanie formou “úradného záznamu” aproboval a to minimálne bez toho, aby bol sťažovateľ pred rozhodnutím s touto “formou rozhodnutia” oboznámený.*».

8. Okrem uvedeného považuje sťažovateľ uznesenie krajského súdu za arbitrárne aj z toho dôvodu, že nenapravil záver sudcu pre prípravné konanie a odobril jeho rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby kvôli potrebe vypočuť svedka [REDACTED], hoci podľa sťažovateľa ide o svedka, ktorý „... podľa zistení maďarských orgánov sa tento vyhýba výkonu trestu odňatia slobody. V tomto smere preto nemožno za legitímne považovať predlžovanie väzby z dôvodu vypočutia tohto svedka s navrhovanou lehotou do 14.09.2018, keďže nie je pravdepodobné, aby dotedy bol svedok [REDACTED] dosiahnuteľný (v tomto smere ani prokurátor, ani všeobecné súdy neuvádzajú na základe čoho žiadajú predĺžiť väzbu len do 14.09.2018)“. Podľa sťažovateľa krajský súd mu na túto námietku nedal adekvátnu odpoveď. Sťažovateľ namieta aj to, že krajský súd sa bez ďalšieho identifikoval aj s konštatovaním sudcu pre prípravné konanie, že dôvodom na predĺženie lehoty väzby je aj to, že sťažovateľ by mohol pôsobiť nielen na konkrétne označeného svedka, ale aj «... na svedkov, znalcov, spoluobvinených” alebo bude „inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie...” Uvedené konštatovanie sudcu pre prípravné

konanie, ktoré si nekriticky osvojil i sťažnostný súd je: (i) v rozpore s ustálenou judikatúrou, (ii) nemá žiaden podklad v doterajších skutkových zisteniach a (iii) ide nad rámec návrhu prokurátora.». V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na judikatúru, podľa ktorej «... Ďalšie trvanie kolúznej väzby nie je možné zdôvodniť len teoretickou potrebou možného vypočutia aj iných, bližšie nestotožnených osôb u ktorých ani nie je zrejmé k čomu a ku ktorým obvineným by mohli vypovedať, respektíve ani nie je zrejmé, či takéto osoby (možní svedkovia) vôbec existujú... V opačnom prípade by sa kolúzna väzba musela vyvodzovať v každej trestnej veci, nakoľko vždy je, teoreticky, možné, že sa objaví osoba, ktorá by mohla svedčiť proti obvinenému...

Dôvod kolúznej väzby taktiež nie je možné vidieť len v tom, že v ďalšom priebehu trestného stíhania majú byť vykonané doslovné prepisy telekomunikačnej prevádzky, pretože prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky (ako aj záznam sám) sú tzv. nezmeniteľné dôkazy ktoré nie je možné, zo strany obvinených osôb, ovplyvňovať, či akokoľvek meniť, prípadne prispôbovať, nakoľko sú v moci orgánov činných v trestnom konaní a nie je žiadny objektívny dôvod predpokladať, že by obvinené osoby mohli tento dôkaz akokoľvek negatívne ovplyvniť. ... sudca prípravné konanie vzhliadol dôvod kolúznej väzby i v tom, že sťažovateľ bude inak mariť objasňovanie závažných skutočností pre trestné konanie, a to bez toho, aby konkrétne špecifikoval, akým spôsobom tak sťažovateľ bude postupovať a hlavne ako konkrétne dospel k týmto záverom... Rovnako z uznesenia sudcu prípravné konanie nie je zrejmé, na základe čoho dospel k týmto „novým“ záverom, keď doposiaľ takéto kolúzne správanie u sťažovateľa nevzhliadol a takéto dôvody netvrdil ani prokurátor...

Sudca pre prípravné konanie naďalej odôvodňoval kolúznu väzbu i porušením pravidiel výkonu väzby spočívajúcej v tom, že sťažovateľ telefonoval so svojou priateľkou. V tomto smere išiel opätovne sudca pre prípravné konania (ako i sťažnostný súd) nad rámec návrhu prokurátora, keďže prokurátor takýto návrh neuplatnil v návrhu na predĺženie väzby. Tento argument považoval za kľúčový prokurátor len vo vzťahu k predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby. Uvedený argument však nepovažoval za relevantný v návrhu na predĺženie väzby (keďže ho už neuvádzal), a preto sa k nemu sťažovateľ ani nevyjadroval.».

9. Podľa sťažovateľa v rozhodnutí o predĺžení lehoty väzby nie je zdôvodnená ani danosť jej dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže „... ani sudca pre prípravné konanie... ani sťažnostný súd...“ sa nevysporiadali s jeho tvrdením, že „... má prísľub zamestnania v rodinnej spoločnosti“. Okrem toho napadnuté uznesenie sa dostatočne nevysporiadalo s možnosťou náhrady väzby probačným a mediačným dohľadom spojeným uložením primeraných obmedzení a povinností, a toto neuvádza ani jednu konkrétnu úvahu odôvodňujúcu nutnosť väzobného stíhania.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1.1/ Postupom Okresného súdu Trnava, keď dňa 24.05.2018 bez určenia iného vhodného termínu neumožnil sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi nahliadnuť do súdneho spisu Okresného súdu v Trnave spis. zn. 1 Tp/47/2018 (ktorého súčasťou bol i vyšetrovací spis) bolo porušené základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

1.2/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Trnave, spis. zn. 5 Tpo/52/2018 zo dňa 07.06.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2.1/ Okresnému súdu Trnava v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 1Tp/47/2017 sa zakazuje pokračovať v porušovaní jeho práva na osobnú slobodu a bezpečnosť neumožnením nahliadať do súdneho spisu.

2.2/ Zrušuje sa Uznesenie Krajského súdu v Trnave, spis. zn. 5 Tpo/52/2018 zo dňa 07.06.2018 v časti týkajúcej sa sťažovateľa [REDAKOVANÉ].

3/ Krajskému súdu v Trnave sa prikazuje prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

4/ Okresný súd v Trnave a Krajský súd v Trnave sú povinní uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. K postupu okresného súdu

13.1 Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na osobnú slobodu, ktorú nemohol účinne brániť prostredníctvom svojho obhajcu v konaní o predĺžení mu lehoty väzby v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 Tp 47/2018 neumožnil sťažovateľovmu obhajcovi 24. mája 2018 nahliadnuť do súdneho spisu pre účely prípravy účinnej obhajoby, napriek vopred dohodnutému termínu na nahliadnutie, a to nielen v čase pred vypočutím obvineného sťažovateľa sudcom pre prípravné konanie pred rozhodnutím o návrhu prokurátora o predĺžení mu lehoty väzby, ale ani v čase po tomto rozhodnutí. Sťažovateľ v tejto

súvislosti poukazuje na neodôvodnenosť takéhoto postupu okresného súdu a súčasne argumentačne spevňuje dôvodnosť svojej požiadavky o potrebe nahliadnúť do súdneho spisu tým, že jeho obhajca chcel ešte pred výsluchom sťažovateľa nariadeným sudcom pre prípravné konanie k zmienenému návrhu prokurátora zistiť, ako bolo rozhodnuté o sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti proti sudcovi pre prípravné konanie, ktorý mal o návrhu prokurátora rozhodnúť.

13.2 Zo samotnej sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sudca pre prípravné konanie neumožnil 24. mája 2018 sťažovateľovmu obhajcovi v rámci prípravy obhajoby pre účely výsluchu sťažovateľa v konaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, napriek vopred dohodnutému termínu v infocentre okresného súdu, nahliadnúť do súdneho spisu s odôvodnením, že predmetný súdny spis by eventuálne mohol potrebovať sudca pre prípravné konanie pre účely jeho štúdia pred rozhodnutím v prípade, ak by v tento deň bolo zrušené nejaké z ním nariadených pojednávaní, a to bez určenia náhradného termínu na nahliadnutie do spisu.

13.3 Ústavný súd už judikoval (napr. I. ÚS 125/2015, II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 600/2014, III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04, III. ÚS 422/2016), že pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na obhajobu ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a v prípade zistenia porušenia práva na obhajobu vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy, ktorý sťažovateľ namieta.

13.4 Zabezpečenie práva obvineného na obhajobu je súčasťou práva na spravodlivý proces a toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Obsahom práva na obhajobu je možnosť efektívnej obhajoby, ktorej súčasťou je okrem iného aj právo nahliadať do spisu a byť oboznámený so všetkými dôkazmi vykonanými v priebehu trestného konania.

13.5 Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že každý trestný proces vrátane procesných aspektov musí mať kontradiktórny charakter a zabezpečovať rovnosť zbraní

medzi obžalobou a obhajobou: v tom spočíva jeden zo základných prvkov spravodlivého procesu. Právo na spravodlivý proces implikuje ako pre obžalobu, tak pre obhajobu možnosť zoznámiť sa s pripomienkami alebo dôkazmi predloženými protistranou a vyjadriť sa k nim (Brandstetter proti Rakúsku, 1991).

13.6 Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postup súdu, ktorým odmieta obhajcom, resp. obvinenému či obžalovanému nahliadať do spisu, a to bez bližšej špecifikácie relevantných dôvodov, pre ktoré im toto právo odopiera a bez uvedenia náhradného termínu, v ktorom bude možné do spisu nahliadnuť, je možné po stránke formálnej hodnotiť ako porušenie základných princípov práva na účinnú obhajobu ako imanentnej súčasť práva na osobnú slobodu. Avšak ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že nie každý postup súdu, ktorým neumožní nahliadnuť obžalovanému alebo jeho obhajcovi do spisu, musí nutne znamenať porušenie práva na obhajobu a s týmto porušením súvisiacich práv, resp. k takémuto záveru nie je možné dospieť iba na základe faktickej skutočnosti, že sťažovateľovi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, pretože k porušeniu práva na obhajobu, resp. iných označených práv postupom súdu, ktorým nebolo sťažovateľovi umožnené nahliadnuť do spisu, by bolo možné uvažovať iba vtedy, ak by v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu súdu nemal sťažovateľ dostatočný časový priestor na prípravu svojej obhajoby; prípadne možnosti jeho obhajoby by boli výrazne sťažené alebo obmedzené; uplynula by lehota na vykonanie úkonu, ktorý by inak mohol vykonať a pod. Inými slovami, formálne porušenie práva na nahliadnutie so spisom ako jedného z aspektov práva na obhajobu bez jeho materiálneho obsahu, resp. dopadu na postavenie obvineného či obžalovaného, samo osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia práva na osobnú slobodu.

13.7 V okolnostiach danej veci je nutné podotknúť, že sťažovateľovmu obhajcovi bolo síce vo vopred dohodnutom termíne 24. mája 2018 odmietnuté právo nahliadnuť do spisu pre účely prípravy účinnej obhajoby k výsluchu sťažovateľa vo veci návrhu prokurátora o predĺžení mu lehoty väzby, a to bez určenia náhradného termínu na nahliadnutie a bez uvedenia ústavne relevantného dôvodu, avšak v kontexte uvedeného je nutné reflektovať aj na dôvody, resp. na účel tohto nahliadnutia, ktorého potrebu

sťažovateľ odôvodnil jeho záujmom dozvedieť sa, ako bolo rozhodnuté o ním uplatnenej námietke zaujatosti proti sudcovi pre prípravné konanie, ktorý o predmetnom návrhu prokurátora rozhodoval a ktorého dôvody mu boli známe, keďže nedoručenie tohto návrhu sťažovateľ nenamietal (t. j. argumenty protistrany vo veci návrhu na predĺženie lehoty väzby boli sťažovateľovi známe, pozn.). Uvedená skutočnosť v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľ ako väzobne stíhaná osoba mal obhajcu, ktorý mal mať ako osoba práva znalá vedomosť o tom, že v prípade, žeby o námietke zaujatosti vznesenej proti sudcovi pre prípravné konanie niektorou zo strán (v danom prípade sťažovateľom) bolo aj vecne rozhodnuté (či už kladne alebo záporne), bolo by vydané uznesenie, proti ktorému je prípustná sťažnosť (§ 32 ods. 4 Trestného poriadku), a teda by v súlade s § 179 ods. 3 Trestného poriadku muselo byť toto rozhodnutie ešte pred vykonaním výsluchu oznámené (vyhlásením alebo doručením), a to tak sťažovateľovi (obvinenému), ako aj jeho obhajcovi. A contrario, ak teda nebolo sťažovateľovi ani jeho obhajcovi oznámené žiadne rozhodnutie o vecnom (či už kladnom alebo zápornom) posúdení ním uplatnenej námietky zaujatosti, bol na mieste predvídateľný postup podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, a to že o námietke zaujatosti sa z tam uvedených dôvodov nekonalo, a teda že nebola sudcom pre prípravné konanie vecne posúdená.

13.8 Okrem uvedeného, tak ako to v sťažnosti uvádza aj sám sťažovateľ, ak bola dôvodom, pre ktorý žiadal do spisu nahliadnúť jeho obhajca, snaha dozvedieť sa, ako sudca pre prípravné konanie rozhodol o sťažovateľovej námietke zaujatosti, tak je nutné v okolnostiach danej veci prihliadnúť aj na to, že na túto skutočnosť sa mal možnosť sťažovateľ, ako aj jeho obhajca dopytovať priamo u sudcu pre prípravné konanie ešte pred samotným rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, a to bezprostredne na výsluchu, ktorý sa vo veci tohto návrhu uskutočnil 29. mája 2018, na ktorom sudca pre prípravné konanie o tomto návrhu aj rozhodol. Inými slovami, ak by sa v rámci poskytnutia účinnej obhajoby obhajca sťažovateľa alebo aj sám sťažovateľ na predmetnom výsluchu informovali o tom, či a ako bolo rozhodnuté o sťažovateľovej námietke zaujatosti, v reakcii na uvedené zistenie by v prípade ich nespokojnosti mali ešte dostatočný časový priestor na toto zistenie reagovať, a to či už priamo na označenom výsluchu alebo po jeho skončení v rámci sťažnostného konania. Navyše, sťažovateľ okrem

tvrdenia, že mu za uvedeným účelom nebolo umožnené nahliadnuť do spisu ani po rozhodnutí o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, žiadnym spôsobom nepreukázal, žeby sa tohto svojho práva na nahliadnutie do spisu ešte v tomto štádiu konania aj fakticky domáhal. Na základe uvedených skutočností možno uzavrieť, že sťažovateľ mal počas rozhodovania o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, a to počas výsluchu o tomto návrhu, ako aj po tomto výsluchu, priestor, aby vyvinul dostatočnú procesnú aktivitu na získanie informácie o rozhodnutí o jeho námietke zaujatosti, čo však sťažovateľ, odhliadnuc iba jeho tvrdenie, žiadnym spôsobom nepreukázal, takže v tomto smere namietaný postup okresného súdu 24. mája 2018 po stránke materiálnej nevykazuje znaky porušenia práva na obhajobu a skrze neho ani práva na osobnú slobodu, preto ústavný súd už po predbežnom prerokovaní sťažnosti túto v tejto časti (vo vzťahu k postupu okresného súdu) ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

14. K rozhodnutiu krajského súdu

14.1 V súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 52/2018 zo 7. júna 2018 sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva a práva na osobnú slobodu z dôvodu, že krajský súd nevezhliadol ním tvrdenu nezákonnosť rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 47/2018 z 29. mája 2018, ktorým bola sťažovateľovi predĺžená lehota väzby aj napriek tomu, že pred jeho vydaním nebolo sťažovateľovmu advokátovi zo strany okresného súdu umožnené nahliadnuť do spisu, a tiež z dôvodu, že krajský súd mal odobrať označené rozhodnutie okresného súdu o predĺžení lehoty väzby potrebou vypočúť svedka, ktorý je však podľa sťažovateľa na neznámom mieste, a tak nezastihnuteľný, ako aj z dôvodu, že potrebu väzby u sťažovateľa mal krajský súd odôvodniť potrebou vypočutia anonymných (presne neurčených) svedkov, ktorí by sa mohli eventuálne v budúcnosti vyskytnúť, a napokon aj z dôvodu, že krajský súd svoje rozhodnutie o dôvodnosti väzby sťažovateľa odôvodnil dôvodmi a okolnosťami, o ktoré prokurátor neopieral svoj návrh a ktoré boli rozhodné v konaní o žiadostiach o prepustenie z väzby, a nie v konaní o jej predĺžení, a napokon aj z dôvodu, že krajský súd žiadnym spôsobom neodôvodnil možnosť nahradenia väzby u sťažovateľa probačným dohľadom.

14.2 Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

14.3 Krajský súd svoje rozhodnutie v interakcii s námietkami sťažovateľa v podstatnej časti takto odôvodnil:

„Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, považuje sťažnostný súd za zákonné, pri ktorom boli dodržané práva obvinených garantované ustanoveniami Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku obhajoby, ktorá vytyka prvostupňovému súdu, že pred rozhodnutím o návrhu prokurátora nebolo obhajcovi umožnené preštudovať si vyšetrovací spis, respektíve doň nazrieť, túto nepovažuje sťažnostný súd za relevantnú vo vzťahu zákonnosti konania, respektíve správnosti napadnutých výrokov uznesenia. Rešpektovanie práva obvineného na spravodlivý proces, respektíve na kontradiktórnosť konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, boli zaručené tým, že tak obom obvineným, ako aj ich obhajcom bol doručený návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby. Obvinení aj ich obhajcovia mali čas a dostatočný priestor oboznámiť sa s argumentmi prokuratúry, na základe ktorých žiadali vydať rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby. Pred rozhodnutím o tomto návrhu mali obvinení aj ich obhajcovia dostatočný

priestor vyjadriť sa k týmto argumentom a zároveň predniesť argumenty vo svoj prospech. Okolnosti, ktoré sa týkajú možnosti nazrieť do vyšetrovacieho spisu v štádiu, kedy bol na súd podaný návrh na predĺženie lehoty väzby, je potrebné posudzovať aj vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Nebolo preukázané, že by v štádiu prípravného konania, pred podaním návrhu na predĺženie lehoty väzby, orgány činné v trestnom konaní akýmkoľvek spôsobom bránili obvineným alebo ich obhajcom v tom, aby mali možnosť oboznámiť sa s obsahom vyšetrovacieho spisu. V období po podaní návrhu na predĺženie lehoty väzby, bol predmetný vyšetrovací spis predložený sudcovi pre prípravné konanie, pričom v čase tohto predloženia mal vyšetrovací spis 6189 strán. Je teda celkom zrejmé, že sudca pre prípravné konanie potreboval primeraný čas na oboznámenie sa s návrhom, ako aj priložený vyšetrovacím spisom, aby mohol zodpovedným spôsobom o tomto návrhu rozhodnúť. Pokiaľ sa obhajca obvineného rozhodol nazrieť do spisu práve v tomto období, keď spis mal k dispozícii sudca pre prípravné konanie, vystavil sa tak aj riziku, že sa dostane do kolízie práve so sudcom pre prípravné konanie, ktorý má povinnosť návrh aj spis preštudovať a pripraviť sa tak na meritórne rozhodnutie. Práve obsiahlosť návrhu, ako aj pripojeného vyšetrovacieho spisu kládla na sudcu pre prípravné konanie zvýšený nárok venovať sa štúdiu spisu. Je to v prvom rade sudca pre prípravné konanie, ktorý má právo rozhodnúť, či bude vyšetrovací spis poskytnutý k nahliadnutiu obhajcovi obvineného, respektíve kedy a v akom čase sa bude sudca pre prípravné konanie venovať príprave na svoje rozhodnutie. V kolízii práva obhajcu obvineného na nazretie do vyšetrovacieho spisu a povinnosti sudcu pre prípravné konanie oboznámiť sa s vyšetrovacím spisom pred rozhodnutím o návrhu prokurátora, má jednoznačne prednosť sudca pre prípravné konanie, ktorý jediný nesie zodpovednosť za správnosť a zákonnosť rozhodnutia. Na základe uvedeného považuje sťažnostný súd postup sudcu pre prípravné konanie za legitímny a zákonný. Postup sudcu pre prípravné konanie nijako neindikuje jeho snahu znemožniť alebo obmedziť obhajobu obvinených.

Ďalšia sťažnostná námietka obvineného [REDAKOVANÉ] smeruje proti postupu sudcu pre prípravné konanie, ktorý, podľa obhajoby, nerozhodol o námietke zaujatosti, vznesenej obhajobou v súvislosti s predchádzajúcim konaním o žiadosti na prepustenie obvineného z väzby, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou I Tp/42/2018. K tomuto sťažnostný súd uvádza, že touto námietkou zaujatosti sa sudca

pre prípravné konanie zaoberal, pričom rozhodol, že túto námietku považuje za námietku procesného charakteru, o ktorej sa nekoná podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, ako to vyplýva z úradného záznamu sudcu pre prípravné konanie zo dňa 30.4.2018. Procesný postup sudcu pre prípravné konanie tak znamená, že tento sudca sa nedopusti žiadneho pochybenia v konaní, ktorej by mohlo mať za následok nesprávnosť alebo nezákonnosť napadnutých výrokov.

Ďalšou sťažnostnou námietkou obvineného [REDAKOVANÉ] bolo, že potreba vypočutia svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nemôžu odôvodňovať trvanie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Konkrétne skutočnosti odôvodňujúce u obvineného dôvody takzvaný kolúznei väzby dostatočným a zrozumiteľným spôsobom v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol sudca pre prípravné konanie (konkrétne na strane 19 napadnutého uznesenia). Vzhľadom na správnosť a vyčerpávajúci obsah odôvodnenia v tejto otázke, nepovažuje sťažnostný súd za potrebné argumentáciu opakovať a preto naň ju na tomto mieste odkazuje. Pokiaľ by aj platila situácia vo vzťahu k vypočutiu vyššie uvedených svedkov, je zrejmé, že doposiaľ nebol svedok [REDAKOVANÉ] vypočutý a nebolo ukončené prípravné konanie, hrozí preto dôvodná obava z kolúzneho správania sa obvineného vo vzťahu k svedkom alebo znalcom. Táto obava nie je nijakým spôsobom hypotetická alebo iluzórna, ale vyplýva z konkrétneho správania sa obvineného, ktoré v uvedenej časti napadnutého uznesenia popísal sudca pre prípravné konanie...

Výroky napadnutého uznesenia a uvedené pod bodmi III. až VI. vychádzajúc zo zistenia prvostupňového súdu, že okolnosti prípadu, respektíve osoby obvinených, neumožňujú použiť menej invazívne prostriedky uvedené v §§ 80 a 81 Trestného poriadku, ktoré by boli spôsobilé nahradiť väzbu oboch obvinených. S týmto zistením a záverom sa sťažnostný súd v plnej miere stotožňuje. Už v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe boli skúmané tieto možnosti a vo všetkých prípadoch boli opakovane vyhodnotené tak, že v danom štádiu trestného stíhania neprichádzajú do úvahy. Rovnako to bolo aj pri tomto rozhodovaní o väzbe obvinených. Spôsob, akým sa mali obvinení dopustiť spáchania rozsiahlej trestnej činnosti neumožňuje urobiť záver, že písomný sľub obvineného, záruka dôveryhodnej osoby alebo dohľad probačného a mediačného úradníka, prípadne peňažná záruka, by mohli nahradiť väzbu obvinených. Preto aj rozhodnutie v týchto bodoch napadnutého uznesenia považuje sťažnostný súd za správne.“

14.4 Z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými sťažnosťami námietkami sťažovateľa a v súvislosti s namietaným porušením jeho práva na obhajobu v nadväznosti na neumožnenie jeho obhajcovi nahliadnuť do spisu konštatoval, že postupom okresného súdu nedošlo k narušeniu rovnováhy v práve obžaloby a obhajoby byť informovaný o všetkých skutočnostiach, ktoré počas konania vyšli najavo, a na to nadväzujúce právo vyjadriť sa k týmto skutočnostiam z dôvodu, že sťažovateľ, ako aj jeho obhajca mali možnosť počas celého trestného konania do spisu nahliadať, boli tiež oboznámení s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty väzby a o jeho dôvodoch, takže mali v rovnakom rozsahu ako obžaloba vedomosť o všetkých skutočnostiach, ktoré v danom štádiu trestného konania, keď sa rozhodovalo o predĺžení lehoty väzby, vyšli najavo, a keďže ani sťažovateľ v týchto súvislostiach netvrdil opak (napríklad netvrdil, žeby nemal vedomosť alebo možnosť vyjadriť sa k niektorým kľúčovým skutočnostiam, na ktorých bol založený návrh na predĺženie lehoty väzby a pod.), možno toto odôvodnenie krajského súdu považovať za dostačujúce a ústavne udržateľné.

14.5 Krajský súd sa vzhľadom na okolnosti veci ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, že sudca pre prípravné konanie sa pred tým, ako rozhodol o predĺžení lehoty väzby, nezaoberal ním uplatnenou námietkou zaujatosti, ktorú (tak ako to vyplýva zo strany 2 rozhodnutia krajského súdu, pozn.) sťažovateľ odôvodnil tým, že v rozhodnutí o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby mal sudca pre prípravné konanie konštatovať jeho vinu, čím mal porušiť princíp prezumpcie neviny. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že sa nezakladá na pravde, žeby sa zmienenou námietkou zaujatosti sťažovateľa sudca pre prípravné konanie nezaoberal, s tým, že o tejto námietke zaujatosti síce nebolo vecne rozhodnuté, avšak sudca pre prípravné konanie v zmysle jeho úradného záznamu z 30. apríla 2018 ustálil, že o nej podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nebude konať, pretože ide o námietku procesného charakteru. Uvedený záver krajského súdu vzhľadom na znenie označeného ustanovenia Trestného poriadku, podľa relevantnej časti ktorého „*O námietke zaujatosti strany... ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná...*“, ako aj vzhľadom na odôvodnenie tejto námietky zaujatosti, možno obdobne

považovať za ústavne udržateľný, ktorý nie je spôsobilý zasiahnuť do sťažovateľom označených práv. Na tomto mieste je však nutné podotknúť, že neobstojí argumentácia sťažovateľa, že v súvislosti s rozhodovaním o predmetnej námietke zaujatosti sa mal krajský súd vysporiadať aj s tým, že o spôsobe jej vybavenia sa mohol sťažovateľ dozvedieť už skôr pred rozhodnutím o predĺžení lehoty väzby, keby mu bolo okresným súdom umožnené nahliadnuť do spisu, pretože, ako to vyplýva z napádaného rozhodnutia krajského súdu, v sťažnosti proti rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie sťažovateľ tieto dôvody ani nedával do interakcie, resp. do stavu príčinnej nadväznosti. Inými slovami, v konaní pred krajským súdom sťažovateľ nenamietal, že sa nemohol dozvedieť o spôsobe vybavenia svojej námietky zaujatosti, pretože mu nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, ale namietal, že námietkou zaujatosti sa sudca pre prípravné konanie vôbec nezaoberal, ktorý argument, tak ak to vyplýva z už uvedeného, krajský súd ústavne udržateľným spôsobom vyvrátil. V nadväznosti na uvedené neobstojí ani obranná argumentácia sťažovateľa, že keby mal vedomosť o spôsobe vybavenia námietky zaujatosti ešte pred podaním sťažnosti krajskému súdu, mohol by proti rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie o predĺžení lehoty väzby uplatniť vecné námietky týkajúce sa rozhodovania zaujatým sudcom, pretože tak, ako to vyplýva z bodu 13.8 a nasl. tohto rozhodnutia, sťažovateľ mal možnosť predmetnú informáciu získať aj na výsluchu, ktorý sa vo veci návrhu na predĺženie lehoty väzby uskutočnil 29. mája 2018.

14.6 Ústavný súd podotýka, že ako nedôvodná sa javí byť aj námietka sťažovateľa, že rozhodnutie okresného súdu, ako aj s ním sa identifikujúce rozhodnutie krajského súdu je v danosti dôvodov na predĺženie lehoty väzby neodôvodnené, resp. že je odôvodnené arbitrárne, keďže ich danosť je odôvodnená (i) potrebou vypočuť svedka, ktorého by mohol sťažovateľ ovplyvňovať, táto možnosť je však podľa sťažovateľa iba imaginárna, pretože tento svedok sa nachádza na neznámom mieste, (ii) potrebou vypočutia anonymných svedkov, ktorí by sa mohli v budúcnosti vyskytnúť, a napokon aj (iii) na predpoklade, že sťažovateľ by mohol pokračovať v trestnej činnosti, keďže bola jeho jediným zdrojom príjmu, pričom podľa sťažovateľa nebol zohľadnený jemu daný prísľub zamestnania v rodinnej firme.

14.7 V tejto súvislosti ústavný súd považuje za nutné zdôrazniť, že konanie pred všeobecnými súdmi je z hľadiska ústavného prieskumu potrebné posudzovať ako jeden celok. Pokiaľ súd prvého stupňa zodpovie na všetky relevantné argumenty nastolené účastníkmi v konaní a odvolací súd sa s týmto posúdením stotožní, potom ani stručnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v zásade dôvodom na vyslovenie protiústavnosti takéhoto rozhodnutia. Podstatné totiž je, že účastníkovi konania boli v priebehu konania sprostredkované nosné dôvody rozhodnutia (napr. II. ÚS 102/2018).

14.8 Aj v posudzovanom prípade je totiž nutné z hľadiska odôvodnenia dôvodov na predĺženie lehoty väzby rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, ktorý konal a rozhodoval v prvom stupni, a rozhodnutie krajského súdu ako druhostupňového orgánu vnímať ako jeden celok, pričom v posudzovanom prípade sa už sudca pre prípravné konanie venoval všetkým argumentom, ktoré sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti a ktoré podľa neho ostali krajským súdom nezodpovedané. Z uvedených rozhodnutí jasne vyplýva, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v štruktúre organizovanej skupiny páchajúcej majetkovú trestnú činnosť mal sťažovateľ dominantné postavenie ako „... *hlavný organizátor predmetnej trestnej činnosti* ...“ a aj titulom tejto pozície riadil a organizoval ostatných členov tejto skupiny a už aj v minulosti ovplyvňoval v rozhodnutí okresného súdu identifikované svedkyne a tiež počas pobytu vo väzbe napriek zákazu telefonicky kontaktoval jemu známe osoby. Všetky tieto skutočnosti v ich súhrne vypovedajú o charaktere a dôveryhodnosti sťažovateľa, takže v tomto smere nie je možné stotožniť sa s jeho tvrdením, že tieto skutočnosti mali význam iba pri rozhodovaní o jeho skorších žiadostiach o prepustení z väzby, nie však pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie jej lehoty, pretože aj pri rozhodovaní o tomto návrhu prokurátora súd musel zohľadniť všetky skutočnosti, ktoré do tej doby vyšli v konaní najavo (a to tak vo vzťahu k možnosti ovplyvňovania svedkov, ako aj vo vzťahu k dôveryhodnosti prísľubu o možnosti zamestnania sťažovateľa v rodinnej firme, pozn.). Obdobne sa nezakladá na pravde tvrdenie sťažovateľa, žeby dôvodnosť väzby bola odôvodňovaná nutnosťou vypočut' anonymných svedkov, pretože v tomto smere na strane 19 rozhodnutia okresného súdu sudca pre prípravné konanie presne uviedol mená svedkov s tým, že ich bude potrebné ešte „... *vypočut', prípadne prepočut'...*“, pričom aj keď títo svedkovia nie sú menovite uvedení

aj v rozhodnutí krajského súdu, ktorý uviedol, že *„Nie je preto potrebné opakovať argumentáciu sudcu pre prípravné konanie, ktorú považuje sťažnostný súd za správnu a s ktorou sa v plnej miere stotožnil“*, tak aj v tomto ohľade tvorí rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu jeden celok.

14.9 Napokon z rozhodnutia krajského súdu vyplýva aj záver, že vzhľadom na charakter dôvodov predĺženia lehoty väzby (možnosť pokračovania v trestnej činnosti a ovplyvňovania svedkov) a vzhľadom na *„... osoby obvinených, neumožňujú použiť menej invazívne prostriedky uvedené v §§ 80 a 81 Trestného poriadku, ktoré by boli spôsobilé nahradiť väzbu oboch obvinených... Už v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe boli skúmané tieto možnosti a vo všetkých prípadoch boli opakovane vyhodnotené tak, že v danom štádiu trestného stíhania neprichádzajú do úvahy... Spôsob, akým sa mali obvinení dopustiť spáchania rozsiahlej trestnej činnosti neumožňuje urobiť záver, že písomný sľub obvineného, záruka dôveryhodnej osoby alebo dohľad probačného a mediačného úradníka, prípadne peňažná záruka, by mohli nahradiť väzbu obvinených. Preto aj rozhodnutie v týchto bodoch napadnutého uznesenia považuje sťažnostný súd za správne.“*. Inými slovami, vyhodnotením všetkých do doby rozhodnutia vyjdených najavo skutočností súdy uzavreli, že charakter sťažovateľom páchanej trestnej činnosti (dlhodobo, rozsiahleho charakteru a aj za hranicami štátu, pozn.), charakter dôvodov väzby a dôveryhodnosť sťažovateľa nedávajú v ich súhrne záruku, žeby bolo možné nahradiť jeho väzbu probačným dohľadom alebo inými menej invazívnejšími spôsobmi jej nahradenia (tobôž, ak sa ovplyvňovania svedkov sťažovateľ dopustil už aj vo väzbe, nie to na slobode, pozn.).

14.10 Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že sťažnosťou napádané uznesenie krajského súdu je ústavne udržateľné, nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, a preto v príčinnej súvislosti s ním nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia všeobecného súdu (krajského súdu), ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018